

8/3

bildningen, ty han betonar själv att "friheten att driva politik efter vissa linjer är inte företagets sak". Men talet om radion som "landets främsta opinionsbildande organ" blir just därför ohållbart. Man kan inte skryta både med att stå över opinionerna och att vara opinionsbildande. — Det sägs att radion inte gärna kan anordna en debatt, då ena parten vägrar — "ena sidan kan ju knappast debattera med sig själv" — men senare kritiserar den "vetorätt" som blir följden av att ena parten säger nej. Det går inte heller ihop.

Den centrala frågan är om den reella frihet som vi alla definierar på ungefär samma sätt vinnes bäst genom ett system som det svenska eller genom någon annan metod. Jag har framlagt mina skäl för en någorlunda positiv uppfattning om den svenska radion och betonat svårigheterna och farorna med exempelvis det amerikanska och det holländska systemet. Att än en gång utveckla vad jag sagt och skrivit skulle bli ren upprepning. Moberg svarar att mina uttalanden "rör sig helt på spekulationernas område". Det är överdrivet, men inte alldeles oriktigt; jag känner för litet hur andra system arbetar för att med någon säkerhet kunna uttala mig om dem; såvitt jag förstår är Moberg — även om han hört på mera utländsk radio än jag — i huvudsak i samma läge. En definitiv ståndpunkt synes det knappast vara befogat att fatta utan mera ingående kännedom om situationen i andra länder, särskilt i de få demokratiska stater som med ungefär samma storlek och resurser som Sverige har ett helt annat radiosystem. En belysning av den frågan borde kunna erhållas på kort tid och utan större kostnader. Därmed bleve det möjligt att övergå från en principdebatt, i vilken enighet tycks följa av en klarläggning av begreppen, till en diskussion om tillämpning och praktik.

HERBERT TINGSTEN

Terrorhot från Egypten

Omedelbart efter det Israel beslutat att böja sig för FN och utrymma Ghaza och Akaba har den arabiska hetsen änyo stegrats. Radiostationen i Kairo förklarar att Akabaviken kommer att förbli stängd för Israel och att egypterna kommer att fortsätta att "sprida fasa i Israel" efter utrymningen av Ghazaområdet; Ghaza skulle alltså fortfarande utnyttjas som bas för de egyptiska mördarbandens infall i Israel. Jordaniens premiärminister har yttrat sig i samma riktning och bland annat förklarat att Israel inte får använda Akabaviken och att varje amerikanskt fartyg som passerar viken på väg mot den israeliska hamnen Eilat skall betraktas som ett fiendligt fartyg. Hetsen understöds av Ryssland. I uttrycksätt som tycks vara alldeles desamma som de av den ryske delegaten Sobolev i folkförbundsdebatten använda har Moskvaradion anklagat USA för att intrigera med Israel mot arabstaterna. På torsdagen förklarade den egyptiske flygva-penchefen att hans styrkor var "intakta" och att de väntade på order "att slå till och att slå hårt".

Man kan kanske ännu hoppas att dessa hotelser inte är allvarligt menade och att arabstaterna inte med rysk uppmuntran skall begagna Israels eftergifter till nya brott mot den judiska staten. Skulle verkligen Egypten och dess allierade fortsätta våldspolitiken från de senaste åren, vilar ett ohyggligt ansvar på de stater, i första rummet USA, som nödgat Israel att ge vika utan att själva lämna några garantier och utan utfästelser från de fiendliga arabstaterna om en fredlig politik. De demokratiska stater som övat påtryckningar mot Israel måste känna det som en plikt att inskrida till landets skydd och försvar om den arabiska aggressionen fortsätter. Lägets allvar framgår av Ben-Gurions tal i Israels parlament. Premiärministern yttrade bland annat att Israel anser sig ha full handlingsfrihet och rätt att använda sina militära styrkor om de egyptiska terrorraiderna återupptas. I denna situation måste det för hela den demokratiska världen stå klart att Egypten är den verkliga fredsstöraren och angriparen.